

Tan bona companyia

He pensat que és precisament això el que hauria de ser el nostre pas per l'existència

*Vull deixar amor
i somnis i paraules
que durin més que jo,
al cor dels altres*

Joana Raspall

Foto: Kylie_Jaxxon

Sebastià era un senyor de noranta-quatre anys de Sant Jaume d'Enveja que es va morir fa dos dies. Jo no el coneixia, no sé si ni tan sols l'havia vist cap vegada. Era el iaio d'una amiga meua. Per això m'he trobat, a dia vint-i-quatre de desembre, en una cerimònia civil de comiat. No havia estat mai en aquest tipus de cerimònies. Sempre m'havia trobat amb retons que diuen coses que no consolen perquè no són veritat, o almenys no són demostrables. En canvi, en aquesta cerimònia civil de comiat, del senyor Sebastià s'han dit només certeses, coses demostrables i corroborables pels que el ploraven.

Sonava música clàssica a estones i la dona que ho orquestrava anava llegint poemes. En recordo especialment un de Joana Raspall (?vull deixar amor i somnis i paraules que durin més que jo, al cor dels altres?), perquè he pensat que és precisament això el que resumeix a la perfecció el que hauria de ser el nostre pas per l'existència, deixar moltes paraules bones al cor dels altres.

El senyor Sebastià havia deixat d'anar a escola als nou anys per anar a treballar al camp amb son

pare. Tenia quatre germans. Es va casar amb l'Octàvia, amb qui va tenir dues filles i un fill i sis nets. S'havia quedat vidu feia anys. Va treballar al camp tota la vida. Era, diuen, un home optimista i vital. Es movia en bicicleta pel seu poble i pel seu Delta, no es queixava mai i sempre resultava, la seua, una bona companyia.

Escric això unes hores abans que arribin, a casa la mare, els convidats al sopar de Nadal mentre la sento feinejar a la cuina. Fa anys que som els mateixos: mon iaio, també, de quasi noranta-quatre anys, ma germana, ma mare i l'Angelita, que és una amiga de la família que ve totes les nits de Nadal a sopar amb nosaltres. Posem bona música i ens regalem, els uns als altres, coses barates només per obrir paquetets, perquè diràs que fa festa en una nit com aquesta.

No hauria de passar mai res dolent pels volts de Nadal, no senyor. Però la vida és imperfecta, així que suposo que la mort també. En realitat, avui és un dia de vint-i-quatre hores com un altre. L'únic que ara fa fred, i els ànecs del Delta dormen i ja han buidat els canals del meu poble i fa humitat i fa estona que és de nit, i penso que un dia començarem a morir-nos, també nosaltres, i qui sap si aconseguirem ser recordats com ho serà el senyor Sebastià, a qui no vaig conèixer, però tothom diu d'ell que si era tan bona companyia.